

Що "я" це "я"

Микола Руденко

Що "я" це "я" — повірити не можу:
Ніяких доказів тому нема.
Чуття, що їх особі на сторожу
Дає природа —
Знищила тюрма.

І я уже давно на тому світі.
А світ, де серце між людей жило,
Лише в слабкій, невиразній приміті
У сні приходить, мов недавнє зло.

О, я з бідкою поріднився рано:
Був холод, голод, баланда чужа.
Була війна, що залишила рани —
Та хто ж на них у таборах зважа?

Колись (як вік перевалив за сорок)
Я ледь живий промовив:
— Зрозумій:
Де в жінці друг, а де запеклий ворог —
Того не знає наймудріший змії.

У жінки два, а може, й три обличчя —
Це від лукавого у неї дар,
Коли вона, мов кицька, замурличе,
То знай; на тебе жде страшний удар...

Тепер дивлюсь на все це із-за дроту:
Яке ж безрадісне життя земне!
Воно посіяло оту скорботу,
Що й нині ще допалює мене.

І залишилася одна наука —
Від неї в безмір тягнуться сліди:
Життя — це мука, безперервна мука,
А "я"—не "я":
Лиш піна від біди.